

det nødvendige armslængdeprincip genindføres, således at det ikke er de samme myndigheder, der både giver tilladelserne til udledninger m.m. og kontrollerer, om miljøpåvirkningerne ligger inden for lovgivningens rammer. På socialområdet skal der være sikkerhed for, at kvaliteten i tilbuddene er i højsædet og det rigtige tilbud som udgangspunkt altid gives første gang. Dette kan give anledning til genovervejelser om myndighedsopgavernes placering, sikring af bedre ankeligheder for brugerne og mulighed for indførelse af en second opinion.

For det tredje er det nødvendigt, at man igen ser på taxameterfinansieringen af gymnasierne. Som udgangspunkt er det vores vurdering, at den kan betyde en forringelse af gymnasietilbuddene – især i landets udkantområder, hvilket er i klar modstrid med de mange løfter, som skiftende regeringer og folketingsflertal har givet om en reel regional udvikling i landdistrikter og lavvækstområder.

Det er SF's opfattelse, at konstruktionen af regionerne er en misforståelse. De har fået alt for få opgaver og har en håbløs finansiering af disse, uden egne indtægter. Det strider imod princippet om, at det politiske og økonomiske ansvar skal følges ad.

Derudover peger en del udenlandske erfaringer med statslig opgavevaretagelse eller stærk statslig finansiel styring af regionerne på, at opgavevaretagelsen bliver dyr, uden at kvaliteten øges. Samtidig svækkes regionernes mulighed for lokal prioritering, eftersom budget- og økonomistyringen i fremtiden kommer til at foregå efter det såkaldte »cigaræskesystem«, hvor pengene på sundheds-, drifts- og vækst- og udviklingsområdet ikke må sammentænkes eller udsættes for lokale politiske prioriteringer. Det er da også SF's vurdering, at denne politiske styringsform vil være uholdbar på sigt – eller måske har regeringen og Dansk Folkeparti en drøm om, at staten på sigt overtager sundheds- og driftsopgaverne på social- og undervisningsområdet, når de regionale politikere har taget skraldet og foretaget en række ubehagelige strukturtilpasninger af især sundhedsvæsenet.

Lovforslagets ordlyd i § 5, stk. 2, om, at »Regionsrådene kan ikke varetage andre opgaver end de i stk. 1. nævnte« og forbud mod at være omfattet af kommunalfuldmagten vil alt andet lige komme til at udgøre en stor barriere for en

naturlig og smidig adgang til at udvikle servicen over for borgerne. I Danmark er der tradition for, at både amter og kommuner over tid har haft mulighed for at udvikle borgerservicen, at etablere selskaber i samarbejde med private eller f.eks. patientforeninger eller andre repræsentanter fra det civile samfund i forbindelse med eller i forlængelse af den amtskommunale opgavevaretagelse. Ud over at det vil svække den regionale opgavevaretagelse, vil det også være en indsnævring af den samlede innovation og nyudvikling i samfundet, for et af særkenderne ved den danske samfundsstruktur har netop været samspillet mellem det offentlige velfærdssystem og produktudviklingen i virksomhederne på f.eks. teknik- og miljøområdet og i det danske sundhedsvæsen. Det sidste har regeringen dog lovet vil fortsætte. Det vil SF holde regeringen fast på.

SF's vurdering er, at der vil ske en atomisering af en række af de stærke faglige miljøer på især social-, undervisnings- og miljøområdet, som er bygget op de sidste 10-20 år uden sikkerhed for, at denne viden bibeholdes, når myndighedsopgaverne og mange af driftsopgaverne på disse områder lægges ud til kommunerne og staten. Man kan selvfølgelig forestille sig, at en del enkeltopgaver, som er lukrative og overskudsgivende, vil blive overtaget af en række private firmaer med fare for en fordyrelse af opgavevaretagelsen, men en ting er sikker: Private konsulentfirmaer går kronede tider i møde.

Problemet er blot, hvem der tager ansvaret for de mindre handicappgrupper, som har behov for et helt specielt tilbud, når reformen er fuldt indfasat og det er blevet dagligdag i de nye regioner og kommuner og budgetskruen har fået endnu et vrid? SF har i flere omgange, bl.a. på baggrund af de mange bekymrede høringsvar fra bruger- og personaleorganisationer, forsøgt at afæske regeringen garantier for, at tilbuddene på social- og undervisningsområdet vil blive fortsat og udviklet, men regeringen har ikke villet give disse garantier!

I den forbindelse kunne det have været fornuftigt, at man som et kompromis havde udstyret de kommende kommunale kontaktråd med en egentlig politisk kompetence, således at de kunne fungere som tilsynsmyndighed i forhold til en tilstrækkelig forsyning på social- og undervisningsområdet i regionen. Sådan som lovforslaget foreligger nu, får kommunerne en ret til at